

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 941/2019
28.03.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Зоране Делибашић, Бранислава Босиљковића, Божицара Вујичића и Лидије Ђукић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., коју заступа Срђан Алексић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде, Државне управе, Управе за извршење кривичних санкција, Казнено-поправни завод за жене у Пожаревцу, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Пожаревцу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиле, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1471/17 од 19.02.2018. године, у седници већа одржаној дана 28.03.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиле, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1471/17 од 19.02.2018. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле, изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1471/17 од 19.02.2018. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова ревизијског поступка, као неоснован.

Образложење

Делимичном пресудом Основног суда у Пожаревцу П1 46/14 од 09.02.2017. године, првим ставом изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле којим је тражила да се обавезе тужена да јој на име накнаде нематеријалне штете исплати укупан износ од 700.000,00 динара, и то: на име накнаде за претрпљени страх 200.000,00 динара; за претрпљене физичке болове 200.000,00 динара; на име накнаде за претрпљене душевне болове због умањења животне активности 150.000,00 динара и наружености износ од 150.000,00 динара, све са законском затезном каматом од подношења тужбе до исплате. Другим ставом изреке, констатовано је да ће о преосталим тужбеним захтевима и трошковима поступка суд одлучити коначном одлуком.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1471/17 од 19.02.2018. године, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена првостепена делимична пресуда.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужила је изјавила ревизију и предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 55/14).

Одредбом члана 404. став 1. ЗПП прописано је да се посебна ревизија може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса, или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије, Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном делимичном пресудом, одлучено је о захтеву тужиле за накнаду нематеријалне штете због повреде на раду. О праву тужиле судови су одлучили правилном применом материјалног права, одредбе члана 196. Закона о раду и члана 154., 155. и 158. Закона о облигационим односима. По спроведеном доказном поступку судови су правилно утврдили да тужила, на којој је терет доказивања, сагласно наведеним законским одредбама, није доказала узрочно-последичну везу између радње послодавца и штете коју је претрпела, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, у интересу равноправности грађана, као ни ради уједначавања судске праксе, или новог тумачења права.

С обзиром нан изложено, по оцени Врховног касационог суда, у конкретном случају нису испуњени услови за примену члана 404. став 1. ЗПП, па је Врховни касациони суд донео одлуку као у првом ставу изреке решења.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима између осталог ако вредност спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој парници поднета је првостепеном суду дана 28.02.2014. године, а вредност побијаног дела ревизијом износи 700.000,00 динара, па очигледно не прелази износ од 400.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Испитујући дозвољеност ревизије потом у смислу члана 410. став 2. тачка 5. и члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је закључио да је ревизија с обзиром на све изложено недозвољена, па је донео одлуку као у изреци решења у ставу другом.

**Председник већа – судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**

За тачност отправака
управитељ писарнице
Марина Антонић